

Morzsaák a korinthusi levelezésből

15. A SZENTÍRÁS TEKINTÉLYE

„Vajon csak emberi módon mondom-e ezeket, vagy nem ugyanezt mondja-e a törvény is?” (1Kor 9,15)

Testvérgyülekezetben nőttem fel. Aki ismeri ezt a felekezetet, tudja, hogy a testvérgyülekezetekben nincsenek fizetett lelkészek. Minden presbiter (ha egyáltalán tudni lehet, ki tekinthető annak) rendes munkája mellett végzi vezetői szolgálatát. A „sátorkészítő” Pál az etalon, aki nem – vagy csak ritkán – fogadott el támogatást a szolgálatáért. A fenti idézet tágabb kontextusában Pál azonban amellettt érvel, hogy ő a kivétel, és helyes, ha az evangéliumból élnek, akik az evangéliumot hirdetik. A gyülekezetek ebben a kérdésben ne Pál példáját kövessék, hanem az általános szabályt.

Nem is ez izgat engem az idézetben, sokkal inkább az, hogy Pál különbséget tesz az „emberi módon” megfogalmazott és a törvény által alátámasztott érvek között. „Emberi módon” is lehetne érvelni a fizetett vagy teljes idejű lelkipásztor intézménye mellett: szükség van valakire, akinek van ideje a gyülekezet dolgaival törődni, tisztességesen felkészülni az igehirdetésekre, meglátogatni vagy vendégül látni a gyülekezeti tagokat, stb. Az apostol ezeket mégis jóval gyengébb érveknek tartja, mint azt, ha valamit a Szentírással támaszt alá. „Vajon csak emberi módon mondom-e ezeket, vagy nem ugyanezt mondja-e a törvény is?”

Most pedig teljesen szakadjunk el a fizetett lelkipásztor problematikájától, és lássuk meg a mélyebben fekvő alapelvet: *a Szentírás mindig felette áll az emberi véleményeknek*. Az emberi bölcsesség akármilyen magasról is érkezhethet, mindig emberi marad. A Biblia viszont *szent* írás, mert Isten ígéje. A kettő közötti különbség végső soron az okoskodás és a kinyilatkoztatás közötti különbség.